

Chojnice, dnia 18 września 1935 r.

ORĘDOWNIK POWIATOWY

POWIATU CHOJNICKIEGO

Nr. 35

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY:

98. Przedruk obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 7 czerwca 1935 r. w sprawie ogłoszeń jednolitego tekstu ustawy o opłatach stemplowych (Ciąg dalszy od Art. 3. do Art. 12.) 135
99. Obwieszczenie Pomorskiej Izby Rolniczej w Toruniu, w sprawie licencji ogierów prywatnych 137

DZIAŁ URZĘDOWY

98

**Przedruk obwieszczenia Ministra Skarbu
z dnia 7. VI. 1935 r.
w sprawie ogłoszenia tekstu ustawy
o opłatach stemplowych.**

(Ciąg dalszy)

Art. 3.

W razie sporządzenia wtóropisów, t. j. pism równobrzmiących, lub choćby tylko co do treści zgodnych z pismem pierwszym, albo odpisów lub tłumaczeń, opłata należy się tylko raz jeden, a mianowicie od pisma pierwszego. Wyjątki są przewidziane: co do pełnomocnictw w art. 111, a co do weksli w art. 122

W razie wątpliwości, zachodzących co do uiszczenia opłaty od pisma pierwszego, uiszczenie winno być udowodnione.

Ustęp drugi stosuje się do odpisu i tłumaczenia tylko w przypadkach następujących:

- a) jeżeli zgodność z pierwopisem zaświadczyła osoba, która podpisała pierwopis, lub
- b) jeżeli osoba, obowiązana do uiszczenia opłaty od pierwopisu, przedstawiła odpis lub tłumaczenie sądowi, notariuszowi lub innemu urzędowi państwowemu.

Art. 4.

Pismo, stwierdzające umowę o zniesienie istniejącego między stronami stosunku prawnego i pow-

stanie natomiast stosunku nowego, podlega opłacie, odpowiadającej treści stosunku nowego. Wyjątek jest przewidziany co do konwersji wierzytelności w art. 121

Pismo, tylko zmieniające istniejący już stosunek, przy którego zawianiu lub pisemnem stwierdzeniu uiszczono należną opłatę stemplową, podlega:

- a) w razie zwiększenia przedmiotu zobowiązania — opłacie od nadwyżki;
- b) w razie innych zmian — opłacie, przewidzianej w art. 139, jeżeli zachodzą warunki, wymienione w tym artykule.

Art. 5.

Pisma, sporządzone zagranicą, podlegają przepisom niniejszej ustawy tylko wówczas, gdy stwierdzają czynność prawną, tyczącą się przedmiotu, znajdującego się w Polsce, lub gdy zobowiązanie, z czynności prawnej wynikające, ma być wykonane albo jest wykonywane w Polsce. Pisma, sporządzone w Polsce przed konsulem obcego państwa, uważane będą — pod warunkiem wzajemności — za sporządzone zagranicą.

Rozdział drugi.

Sposób obliczenia opłaty.

Art. 6.

Opłatę stemplową oblicza się stosownie do rodzaju czynności prawnej, którą stwierdza pismo; nazwa niezgodna z treścią nie ma znaczenia.

Jeżeli według części drugiej niniejszej ustawy należy wziąć za podstawę wymiaru wartość rzeczy,

to wartość tę ma podać podatnik. Oplatę wymierza się od wartości podanej; wyjątki są przewidziane w art. 7 — 12 oraz w ustępie trzecim art. 70.

Za podstawę wymiaru opłaty od pisma, stwierdzającego umowę, bierze się wartość całego przedmiotu umowy, choćby z treści pisma wynikało, że umowa została już częściowo albo całkowicie wykonana przed sporządzeniem pisma.

Art. 7.

Jeżeli według treści pisma dłużnik ma wykonać jedno z dwu lub więcej świadczeń różnej wartości, to za podstawę wymiaru służy wartość najwyższa.

Jeżeli strona, otrzymująca rzecz, obowiązana jest do świadczeń wzajemnych, to wartości rzeczy (art. 6) nie można przyjąć w sumie niższej, niż łączna wartość wszystkich świadczeń wzajemnych. Za świadczenia wzajemne uważa się: przyjęcie długu do zapłaty, ustanowienie użytkowania, potrącenie wierzytelności z ceny sprzedaży, zrzeczenie się prawa majątkowego i t. p.

Wartość świadczeń wzajemnych ma być podana przez podatnika. Minister Skarbu może zarządzić co do poszczególnych rodzajów świadczeń wzajemnych, że wartości nie można przyjąć w sumie niższej, niż cena giełdowa lub rynkowa; rozporządzenie określi sposób stwierdzania tych cen.

Art. 8.

Papiery wartościowe ocenia się poza przypadkami sprzedaży (art. 78, punkt a) — jeżeli kwota, podana przez podatnika (art. 6), nie jest wyższa — według najniższego kursu giełdowego z dnia, poprzedzającego sporządzenie czynności prawnej, jeżeli w miejscowości, w której sporządzono czynność prawną, względnie w której zobowiązanie ma być wykonane (art. 5), znajduje się giełda; jeżeli w owej miejscowości giełdy nie ma, jak również, gdy dany papier wartościowy nie był w dniu poprzedzającym notowany na giełdzie miejscowej, bierze się za podstawę wymiaru najniższy kurs, notowany na najbliższej terytorjalnie giełdzie polskiej w ostatnich trzech dniach, poprzedzających sporządzenie czynności prawnej. Wartość papierów, nienotowanych w sposób powyższy, może być ustalona zgodnie z opinią izby przemysłowo-handlowej lub innej organizacji gospodarczej, którą wskaże rozporządzenie.

Aż do czasu rozpoczęcia przez Bank Polski wymiany banknotów na złoto, złote w złocie ocenia się według równowartości, ostatnio ogłoszonej w Monitorze Polskim przed sporządzeniem czynności prawnej (art. 16 ust. 1) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855 oraz art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 509).

Przepisy powyższe stosuje się również do walut zagranicznych; wyjątek jest przewidziany co do ubezpieczeń w art. 99.

Art. 9.

Jeżeli świadczenie, którego wartość ma służyć

za podstawę wymiaru, nie może być co do ilości oznaczone przy sporządzeniu pisma, tu ustalenie podstawy wymiaru następuje w miarę wykonywania zobowiązania (art. 22; 28, ustęp piąty; 30, punkt 3; 31 ustęp przedostatni; 32).

Jeżeli jednak znana jest najniższa ilość świadczenia, albo zostaje wypłacona zaliczka, to za podstawę wymiaru należy przyjąć narazie tę ilość najniższą lub zaliczkę, zależnie od tego, która z nich jest wyższa. Kwota opłaty, uiszczoną na tej podstawie, potrąca się następnie od sumy kwot, obliczonych w miarę wykonywania zobowiązania.

Za wzajemną zgodę urzędu skarbowego i podatnika ustalenie podstawy wymiaru może nastąpić niezwłocznie, przez obliczenie prawdopodobnej sumy wszystkich świadczeń za cały czas trwania zobowiązania.

Art. 10.

Jeżeli pismo zawiera zobowiązanie do świadczeń perjodycznych, to celem ustalenia podstawy wymiaru należy roczną wartość świadczeń pomnożyć;

- a) w razie ustanowienia świadczeń na wieczne czasy — przez 17;
- b) w razie ustanowienia świadczeń na czas, ściśle ograniczony co do ilości lat lub ich części — przez tę ilość lat lub ich części, najwyżej jednak przez 17;
- c) przy ustanowieniu świadczeń na czas życia jednej osoby w wieku do lat 50 włącznie — przez 10, w wieku ponad lat 50 — przez 5;
- d) w razie uzależnienia terminu trwania świadczeń od czasu życia dwu lub więcej osób — przez mnożnik (punkt c) odpowiedni do wieku osoby nastarszej lub najmłodszej, stosownie do tego, czy świadczenia mają trwać do śmierci osoby, która umrze pierwsza, czy do śmierci osoby, która umrze ostatnia;
- e) w razie ustanowienia świadczeń na czas, nieokreślony w sposób wyżej podany, — przez 5.

W razie ustanowienia świadczeń na czas nieokreślony (punkt e), z oznaczeniem jednak pewnego terminu, do którego zobowiązanie trwać będzie niewątpliwie, podstawę wymiaru opłaty za czas ściśle określony ustala się w sposób, przewidziany w punkcie b), a za czas dalszy — w sposób, przewidziany w punkcie e); łączna podstawa wymiaru nie może jednak być wyższa, niż suma świadczeń za lat 17.

Przepisy artykułu niniejszego stosuje się również do służebności, do użytkowania, prawa używania lub mieszkania, ciężarów rzeczowych oraz do długu rentowego (§§ 1199 — 1203 kodeksu cywilnego niemieckiego).

Roczną wartość użytkowania bierze się w sumie, wynoszącej 6% wartości rzeczy, poddanej użytkowaniu, chyba że wartość wyższa lub niższa jest niewątpliwa.

Art. 11.

W przypadkach, wymienionych w ustępie drugim art. 9 — jeżeli zobowiązanie ma trwać dłużej, niż przez pięć lat — bierze się na żądanie podatnika za podstawę wymiaru sumę, obliczoną za pierwszy okres pięcioletni; po upływie tego okresu ustala się podstawę wymiaru na drugi okres pięcioletni i tak postępuje się w dalszym ciągu aż do wygaśnięcia zobowiązania.

Art. 12.

Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych władny jest wydawać normy o najniższym szacunku („szacunku prawnym”) rzeczy nieruchomości, który ma być wzięty za podstawę wymiaru, jeżeli jest wyższy od sum, ustalonych według postanowień art. 6—11.

Szacunek prawny może być oparty na podatkach: gruntowym i budynkowym, na ostatniej cenie sprzedaży, ostatniem oszacowaniu, dokonaniem przez instytucję kredytową celem udzielenia długoterminowej pożyczki hipotecznej oraz na ostatnio ustalonej sumie ubezpieczenia od ognia, lub na ostatniem oszacowaniu, dokonaniem celem ustalenia sumy ubezpieczenia. Mnożnik, przez który ma być pomnożona kwota podatku gruntowego, względnie budynkowego, ma być ustalony na każdy rok kalendarzowy. W razie oparcia szacunku prawnego na cenie sprzedaży, na oszacowaniu, dokonaniem przez instytucję kredytową, na sumie ubezpieczenia lub na oszacowaniu, dokonaniem celem ustalenia sumy ubezpieczenia, należy na każdy rok kalendarzowy ustalać — oddzielnie dla poszczególnych grup przedmiotów majątkowych i poszczególnych okręgów gospodarczych — o jaką kwotę mają być podwyższone lub obniżone powyższe szacunki, pochodzące z poszczególnych lat, poprzednich — ze względu na stwierdzone zmiany wartości.

Jeżeli przedmiotem przeniesienia własności jest nieruchomość, stanowiące gospodarstwo rolne, wraz z przynależnościami, to szacunek prawny nieruchomości ma być wzięty w kwocie, równającej się dziewięciu dziesiątym częściom podanych przez podatnika wartości: rzeczy nieruchomości i przynależności razem wziętych (art. 6, ustęp drugi i art. 13, ustęp pierwszy). Jeżeli jednak wartość takiej nieruchomości ustalono na podstawie prawnego szacunku, przewidzianego w ustępie pierwszym i drugim niniejszego artykułu, to szacunek prawny przynależności ma być wzięty w kwocie, równającej się jednej dziesiątej części wartości nieruchomości. Jeżeli co do nieruchomości, stanowiące gospodarstwo rolne, sporządzono dwa pisma, z których jedno dotyczy się przeniesienia własności tej nieruchomości bez przynależności, drugie zaś przeniesienia własności przynależności na tę samą osobę, a okres, który upłynął między sporządzeniem pisma pierwszego a sporządzeniem pisma drugiego, nie przekracza jednego roku, to stosuje się postanowienia dwóch zdań poprzednich, jakgdyby przeniesienie nieruchomości wraz z przynależnościami zostało stwierdzone jednym pismem; nie stanowi różnicy, które z wymienionych dwóch pism sporządzono wcześniej.

Przepisy niniejszej ustawy o rzeczach nieruchomości (nieruchomościach) stosuje się jedynie do:

- 1) gruntu oraz przedmiotów, z nim związanych (budynków, roślin od gruntu nieoddzielonych i t. p.);
- 2) prawa wieczystej dzierżawy;
- 3) prawa zabudowy;
- 4) prawa żądania, aby rzecz nieruchoma (punkty 1, 2, 3, 5) została oddana na własność;
- 5) prawa do majątku spadkowego — o tyle, o ile składa się z rzeczy nieruchomości.

(Ciąg dalszy w nast. numerach)

Obwieszczenie Pomorskiej Izby Rolniczej w Toruniu, w sprawie licencji ogierów prywatnych.

Na zasadzie ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą koni (Dz. U. R. P. nr. 32 poz. 284) oraz rozporządzenia Pana Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 2 lipca 1935 r. o wykonaniu ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 52 poz. 339) zarządza się przegląd ogierów przez Komisję Kwalifikacyjną i podaje się do wiadomości, co następuje:

1. Właściciele ogierów urodzonych w roku 1932 i starszych, obowiązani są zgłosić je do **dnia 15 września br.** do Zarządów gmin (miast), w których obrębie ogierzy mają miejsca stałego postoju, w celu sporządzenia spisu ogierów i stale zawiadamiać w ciągu 14 dni o wytrzebieniu, padnięciu lub pozbyciu ogiera.
2. Za niezgłoszenie ogiera do Zarządu gminy (miasta), właściciel ogiera ukarany będzie grzywną do 20,— zł.
3. Właściciele ogierów winni doprowadzić je na przegląd przed Komisją Kwalifikacyjną w terminie i miejscu określonym w niniejszym obwieszczeniu:
4. Za niedoprowadzenie ogiera przed Komisję Kwalifikacyjną, właściciel ogiera ukarany będzie grzywną do 20,— zł.
5. Zwolnione są od zgłoszenia i doprowadzenia przed Komisję Kwalifikacyjną ogierzy, które a) są przygotowane w bieżącym roku kalendarzowym do prób dzielności, lub biorą udział w próbach dzielności, odbywających się zgodnie z przepisami o wyścigach konnych, b) są używane do badań naukowych lub celów leczniczych w zakładach naukowych lub leczniczych, c) znajdują się w zwierzyńcach, jako okazy, d) biorą udział w popisach na arenach cyrkowych. Właściciele tych ogierów mogą niedoprowadzać ich przed Komisję Kwalifikacyjną, jeżeli przedstawią odpowiednie zaświadczenie, wydane w stosunku do ogierów określonych w

- pkt. a — przez instytucje, urządzającą próby dzielności, w pkt. b — przez kierownika zakładu naukowego lub leczniczego, w pkt. c — d — przez Starostę, Ogiery powyżej wymienione nie podlegają opłacie 50,— zł. nie wolno jedna niemi stanowić.
6. Właściciele ogierów urodzonych w 1933 r. oraz ogierów zwolnionych na podstawie ust. 5, jeżeli pragną ubiegać się o uznanie ogiera za odpowiedniego do hodowli w celu uzyskania prawa pokrywania cudzych klaczy w sezonie 1935 r. winni zgłosić je, oraz doprowadzić na przegląd przed Komisję Kwalifikacyjną:
7. Właściciele ogierów powinni przedstawić Komisji Kwalifikacyjnej **wszystkie dokumenty, dotyczące ogiera: dowód tożsamości, świadectwo pochodzenia, (rodowód), poprzednio wydane świadectwo uznania** itd.
8. Właścicielom ogierów uznanych przez Komisję Kwalifikacyjną wydane będą bezpłatnie świadectwa uznania, oraz świadectwa pokrycia, które właściciele ogierów uznanych winni wydawać właścicielom klaczy pokrytych przez ogiera.
9. **Pokrywanie cudzych klaczy dozwolone jest tylko ogierami uznanymi i na obszarze, jaki będzie wyznaczony w wydanym świadectwie uznania.**
10. Ogiery, które nie zostały uznane, podlegają opłacie po 50,— zł rocznie i nie wolno niemi stanowić cudzych klaczy.
11. **Stanowienie cudzych klaczy ogierem nie posiadającym świadectwa uznania, karany będzie grzywną do 300,— zł. Winni dopuszczenia możliwości pokrycia cudzych klaczy ogierem nieuznanym, ukarani będzie grzywną do 20,— zł.**

Plan przeglądu ogierów.

L. p.	Dzień	Data	Godina	Miejscowość przeglądu	dla powiatu	U w a g i
1.	poniedziałek	23. IX.	9,00	Grudziądz na dziedzińcu koszar 16 p.a.l.	grudziądzkiego	także dla m. Grudziądza
2.	wtorek	24. IX.	11,00	Chełmno	chełmińskiego	
3.	środa	25. IX.	9,00	Toruń na placu przed Starostwem	toruńskiego	także dla m. Torunia
4.	czwartek	26. IX.	10,00	Wąbrzeźno	wąbrzeskiego	
5.	środa	2. X.	8,00	Puck	morskiego	także dla m. Gdyni
6.	„	2. X.	14,00	Wejherowo	„	
7.	czwartek	3. X.	9,30	Kartuzy	kartuzkiego	
8.	„	3. X.	14,30	Kościerzyna	kościerskiego	
9.	poniedziałek	7. X.	8,30	Brodnica	brodnickiego	
10.	wtorek	8. X.	9,30	Działdowo	działdowskiego	
11.	środa	9. X.	9,00	Nowemiasto	lubawskiego	
12.	wtorek	15. X.	10,00	Tczew	tczewskiego	
13.	„	15. X.	14,00	Gniew	„	
14.	środa	16. X.	9,00	Starogard	starogardzkiego	
15.	czwartek	17. X.	9,30	Chojnice	chojnickiego	
16.	„	17. X.	15,30	Sępólno	sępoleńskiego	
17.	piątek	18. X.	8,00	Tuchola	tucholskiego	
18.	„	18. X.	15,30	Świecie	świeckiego	

W powiatach: morskim i tczewskim pozostawia się decyzji właściwych Panów Starostów, jakie gminy przydzielić zechcą do podanych powyżej miejscowości przeglądów. —

Pomorska Izba Rolnicza

Chojnice, dnia 10 września 1935 r.

Starosta Powiatowy Chojnicki
Nr. A. G. 27/3

Starosta Powiatowy.
w z. (—) A. Czerni
Wicestarosta.

Adres redakcji i administracji „Orędownika Powiatowego powiatu chojnickiego”: Wydział Powiatowy Chojnicki, Chojnice, tel. 99.

Prenumerata: za rok 8,— zł, za kwartał 2,— zł. Cena niniejszego numeru 15 groszy.

Czcionkami drukarni „Dziennika Pomorskiego” Chojnice

Cena ogłoszeń: wiersz jednolamowy gr. 50